

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **Workpress Aviation s.r.o.**, IČO 29160715
sídlem Folmavská 2980/2, 301 00 Plzeň
zastoupená JUDr. Jakubem Hlínou, advokátem
sídlem Havlíčkova 1680/13, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Plzeňský kraj**
sídlem Hálkova 14, 305 72 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. 602552/24/2301-51521-405019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 22. 7. 2024, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. 602552/24/2301-51521-405019 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným

rozhodnutím zamítl námitku žalobkyně ze dne 21. 2. 2024 podanou podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „*daňový řád*“), která směřovala proti vyrozumění o přeplatku ze dne 21. 12. 2023, č. j. 1862320/23/2301-51521-405019, ve věci požadavku na úroky hrazené správcem daně (dále jen „*Vyrozumění o úroku*“). Vyrozumění o úroku předcházela žádost žalobkyně ze dne 8. 9. 2023 o přiznání úroku z nesprávně stanovené daně, který měl žalobkyni vzniknout uhrazením části doměřené daně z příjmů právnických osob, a to v důsledku později vydaného rozhodnutí v rámci dozorčího prostředku. Ovšem podle žalovaného žalobkyně na doměřenou daňovou povinnost nic neuhradila, a proto žalobkyni požadovaný úrok z nesprávně stanovené daně dle § 254 daňového řádu nevznikl. Žalovaný tak žádosti žalobkyně nevyhověl.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá následující skutkový stav, který soud uvádí úvodem svého rozsudku pro snadnější porozumění dále shrnuté argumentace účastníků řízení. Soud rekapituluje pouze základní skutkový stav, o kterém mezi účastníky řízení nepanoval spor.
3. Dne 28. 5. 2019 vydal správce daně (žalovaný) dva dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob, na základě kterých byla žalobkyni doměřena (i) za zdaňovací období roku 2014 daň ve výši 11 075 480 Kč a stanoveno penále ve výši 2 215 096 Kč, a (ii) za zdaňovací období roku 2015 daň ve výši 12 232 200 Kč a stanoveno penále ve výši 2 446 440 Kč. K odvolání žalobkyně Odvolací finanční ředitelství (dále jen „*OFŘ*“) rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020 (dále jen „*Rozhodnutí OFŘ I*“) snížilo doměřenou daň (i) za zdaňovací období roku 2014 na částku 9 137 480 Kč a související penále na částku 1 827 496 Kč, a (ii) za zdaňovací období roku 2015 na částku 11 286 950 Kč a související penále na částku 2 257 390 Kč. Žalobkyně Rozhodnutí OFŘ I napadla žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni dne 21. 7. 2020, který usnesením ze dne 18. 8. 2020, č. j. 57 Af 20/2020-179, přiznal podané správní žalobě odkladný účinek.
4. Následně žalobkyně provedla tři platby, které byly zaevidované na jejím osobním daňovém účtu daně z příjmů právnických osob, a to (i) dne 15. 9. 2020 ve výši 3 000 000 Kč, (ii) dne 15. 10. 2020 ve výši 1 250 000 Kč a (iii) dne 16. 11. 2020 ve výši 1 250 000 Kč. Tyto tři platby správce daně posléze převedl na úhradu nedoplatku na osobním daňovém účtu žalobkyně na dani z přidané hodnoty, o čemž byla žalobkyně informována ve vyrozumění ze dne 26. 5. 2021, č. j. 1116404/21/2301-51521-402857 (dále jen „*Vyrozumění o použití přeplatku*“) a později též ve sdělení ze dne 28. 7. 2023.
5. V průběhu zmíněného soudního řízení žalobkyně podala podnět k přezkoumání Rozhodnutí OFŘ I, přičemž na základě tohoto podnětu Generální finanční ředitelství (dále jen „*GFR*“) rozhodnutím ze dne 7. 5. 2021 nařídilo přezkoumání Rozhodnutí OFŘ I. Následně OFŘ v rozhodnutí ze dne 1. 9. 2023 (dále jen „*Rozhodnutí OFŘ II*“) dospělo k závěru, že Rozhodnutí OFŘ I bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a snížilo dodatečně stanovenou daň (i) za zdaňovací období roku 2014 na částku 2 243 520 Kč a související penále na částku 448 704 Kč, a (ii) za zdaňovací období roku 2015 na částku 1 475 350 Kč a související penále na částku 295 070 Kč. Rozdíl mezi původní daní pravomocně stanovenou na základě Rozhodnutí OFŘ I a konečnou (sníženou) daní stanovenou na základě Rozhodnutí OFŘ II činil (i) za zdaňovací období roku 2014 celkem 8 272 752 Kč, a (ii) za zdaňovací období roku 2015 celkem 11 773 920 Kč.
6. Soud pro úplnost uvádí, že zmíněné soudní řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 Af 20/2020 skončilo usnesením ze dne 11. 4. 2024, č. j. 57 Af 20/2020-427, kterým byla žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), z důvodu odpadnutí předmětu řízení, neboť přezkoumávané Rozhodnutí OFŘ I bylo v přezkumném řízení změněno Rozhodnutím OFŘ II.

II.

Žaloba

7. Žalobkyně ve své žalobě označila napadené rozhodnutí za nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné, přičemž uplatnila čtyři dále popsané žalobní body. Nejprve ale žalobkyně v úvodu své žaloby provedla shrnutí procesního a skutkového stavu. V něm uvedla, že vedle správní žaloby, kterou napadla Rozhodnutí OFŘ I, požádala dne 21. 7. 2020 o posečkání úhrady doměřené daně dle Rozhodnutí OFŘ I, a dále že správce daně této žádosti rozhodnutím ze dne 17. 8. 2020 vyhověl a povolil rozložení úhrady doměřené daně na splátky (dále jen „*Rozhodnutí o posečkání*“). Žalobkyně v rámci plnění splátkového kalendáře postupně provedla tři splátky na svůj osobní daňový účet daně z příjmů právnických osob vedený u žalovaného (tj. již zmíněné platby ze dne 15. 9. 2020 ve výši 3 000 000 Kč, ze dne 15. 10. 2020 ve výši 1 250 000 Kč a ze dne 16. 11. 2020 ve výši 1 250 000 Kč – pozn. soudu). Dle žalobkyně se tyto platby propsaly do autorizovaného systému Daňové informační schránky vedené žalovaným (dále jen „*DIS+*“).
8. První žalobní bod žalobkyně označila jako „*Nesprávné posouzení úhrady Daňové povinnosti*“. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ani částečně neuhradila doměřenou daňovou povinnost. Žalobkyně má za to, že podstatnou část doměřené daňové povinnosti uhradila předmětnými třemi splátkami na podzim roku 2020. Podle žalobkyně tato skutečnost vyplývá ze správcem daně vedené daňové evidence, jakož i z písemností zaslaných žalobkyni žalovaným v průběhu řízení o výplatě vratitelného přeplatku a přiznání úroků z nesprávně stanovené daně, a proto se žalovaný dopustil nesprávného posouzení skutkového stavu. Žalobkyně poukázala na ustanovení § 149 odst. 1 a 2 daňového řádu, podle kterých je správce daně povinen vést tzv. evidenci daní, a to na osobních daňových účtech tak, že zvláštní účet mají nejen jednotlivé daňové subjekty, ale jsou vedeny odděleně i pro každý druh daně. Dále akcentovala, že zmíněné tři splátky hradila na konkrétní účet a v souvislosti s Rozhodnutím o posečkání. Má proto za to, že objektivně naplnila podmínky dle § 152 daňového řádu, protože měl žalovaný tyto finanční prostředky použít na úhradu doměřené daňové povinnosti (na dani z příjmů právnických osob) ve smyslu § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalovaný však tyto finanční prostředky svévolně a bez zákonného odůvodnění převedl na jiný osobní daňový účet žalobkyně za účelem úhrady nedoplatku na DPH.
9. Druhý žalobní bod žalobkyně označila jako „*Nesprávné právní posouzení odkladného účinku Správní žaloby*“. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně zaměnil účinek odkladného účinku správní žaloby v podobě odložení vykonatelnosti Rozhodnutí OFŘ I za účinek v podobě jakéhosi „*dočasného zániku Daňové povinnosti*“. Daňová povinnost však přiznáním odkladného účinku nezanikla, naopak platební povinnost žalobkyně i nadále trvala a jen byla dočasně odložena vykonatelnost této daňové povinnosti. Žalovaný se tak podle žalobkyně dopouští vlastního výkladu práva, jenž je zjevně nesprávný a nemá oporu v zákoně ani v judikatuře. Žalobkyně v dané souvislosti citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 4 Afs 35/2015-84, dále z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2020, č. j. 57 Af 7/2020-36, a rovněž z vyjádření GFŘ v rámci výzkumné zprávy veřejného ochránce práv ze dne 4. 5. 2023.

10. Ve třetím žalobním bodu (označeném jako „*Nesprávné posouzení nároku na úrok z nesprávně stanovené daně*“) žalobkyně namítala, že se žalovaný dopustil nesprávného posouzení otázky týkající se vzniku nároku žalobkyně na přiznání úroků z nesprávně stanovené daně. Žalobkyně je přesvědčena, že splnila všechny podmínky pro přiznání úroků z neprávne stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť na podzim roku 2020 provedla částečnou úhradu doměřené daňové povinnosti. Podle ní byl účel úhrady konkrétně specifikován, a proto nemohlo být pochyb, že smyslem všech tří splátek byla právě dobrovolná částečná úhrada doměřené daňové povinnosti. Na uvedeném podle žalobkyně nemůže nic změnit to, že žalovaný s jí uhrazenými finančními prostředky zcela svévolně nakládal a v rozporu se zákonem je převedl na zcela jiný účet. Žalobkyně má za to, že nepřiznáním nároku na úroky z nesprávně stanovené daně jí žalovaný trestá za svá vlastní pochybení, ačkoli ona všechny nezbytné podmínky pro přiznání úroku splnila. Závěr žalovaného je tak v rozporu se zásadou zákonnosti, zásadou zákazu zneužití správního uvážení, jakož i v rozporu s legitimním očekáváním žalobkyně.
11. V posledním žalobním bodu (označeném jako „*Nedostatečné odůvodnění závěrů žalovaného a závaznost informací z daňové informační schránky*“) žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle ní žalovaný napadené rozhodnutí řádně neodůvodnil, neuvedl, dle jakých zákonných ustanovení postupoval, pouze konstatoval, že tak činil. Zásadní tvrzení žalovaného, jimiž vypořádává námitky žalobkyně, zůstávají bez odůvodnění a nejsou ničím podložena. Současně žalovaný bez jakéhokoliv odůvodnění degraduje institut DIS+, který považuje za pouhý nezávazný zdroj informací, na nějž se v podstatě nelze spolehnout. Žalobkyně má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť „*z důvodu absence řádného odůvodnění jsou závěry žalovaného nesrozumitelné*“.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 8. 2024 navrhl zamítnutí žaloby. V úvodu provedl rekapitulaci skutkového stavu a napadeného rozhodnutí. Poté se jednotlivě vyjádřil ke všem čtyřem žalobním bodům.
13. K tvrzení žalobkyně stran úhrady daňové povinnosti žalovaný konstatoval, že žalobkyně sice skutečně provedla úhradu tří plateb v celkové výši 5 500 000 Kč na osobní daňový účet na dani z příjmů právnických osob, což mohlo korespondovat s vydaným rozhodnutím o povolení splátek ze dne 17. 8. 2020, nicméně všechny úhrady byly provedeny po již přiznaném odkladném účinku podané správní žaloby (žádné jiné platby uskutečněny dle tohoto rozhodnutí o povolení splátek nebyly). Vzhledem k přiznání odkladného účinku podané správní žalobě nevznikla žalobkyni povinnost hradit vyměřenou daň z příjmů právnických osob a současně tudíž správce daně neevidoval vymahatelný nedoplatek na této dani, považoval platby za přeplatek, se kterým naložil ve smyslu § 154 daňového řádu, a převedl je na nedoplatek na dani z přidané hodnoty. O tom byla žalobkyně informována vyrozuměním ze dne 26. 5. 2021, které jí bylo řádně doručeno dne 27. 5. 2021. Žalovaný akcentoval, že žalobkyně proti zmíněnému vyrozumění nepodala námitku dle § 159 daňového řádu, ač o možnosti podat tento opravný prostředek byla poučena, resp. neuplatnila ani jiný (dozorčí) prostředek dle daňového řádu či jiný prostředek ochrany. Proto má žalovaný za to, že žalobkyně s tímto převedením souhlasila a nemůže nyní tudíž očekávat, že takto převedená částka bude rovněž tvořit základ pro výpočet úroku z nesprávně stanovené daně. Žalovaný proto nejednal svévolně, jak namítala žalobkyně.

Žalovaný poté doplnil, že v případě vrácení finančních prostředků z daňového účtu daně z přidané hodnoty na účet daně z příjmů právnických osob by částka úroků v neprospěch daňového subjektu činila cca 696 000 Kč.

14. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobkyně nikdy výslovně neuvedla, že předmětné tři platby z podzimu roku 2020 mají být použity na úhradu daňové povinnosti na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2014 a 2015. Podle žalovaného by tato skutečnost popírala důvod, proč bylo o odkladný účinek žaloby žádáno, neboť částky byly uhrazeny až poté, co byl správní žalobě soudem přiznán odkladný účinek. Žalovaný poznamenal, že žalobkyně v žádosti o prominutí penále na dani z příjmů právnických osob za roky 2014 a 2015 uvedla, že dne 6. 6. 2024 provedla úhradu daňového nedoplatku vzniklého na základě dodatečných platebních výměrů v celkové výši 4 462 644 Kč.
15. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na již uvedené vyjádření k předchozím dvěma žalobními body a poté doplnil, že žalobkyně opakovaně brojí proti převedení přeplatku na dani z příjmů právnických osob na nedoplatek na dani z přidané hodnoty (po více jak třech letech od převedení), ačkoliv o této skutečnosti byla vyrozuměna v květnu 2021 a ničeho proti tomuto převedení nenamítala, vlastně s tím souhlasila či byla srozuměna. Z tohoto důvodu nebyly ze strany žalobkyně provedeny úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty. Nynější postup žalobkyně proto žalovaný hodnotil jako čistě účelový.
16. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Žalovaný má za to, že celý svůj postup řádně odůvodnil a vysvětlil, včetně svého souvisejícího dřívějšího postupu. Žalovaný označil za nepravdivé tvrzení žalobkyně o absenci údaje o zákonném ustanovení, dle kterého předmětné platby převedl na úhradu daňového nedoplatku na osobním daňovém účtu na dani z přidané hodnoty, neboť ve vyrozumění ze dne 26. 5. 2021 žalovaný uvedl, že vyrozumívá daňový subjekt o převedení přeplatku podle § 154 odst. 2 daňového řádu. Ostatně převedení uhrazené částky 5 500 000 Kč právě ve smyslu zmíněného zákonného ustanovení se domáhala sama žalobkyně, když měla za to, že od okamžiku přiznání odkladného účinku správní žaloby se částka stala vratitelným přeplatkem, který je plně započitatelný na jiné nedoplatky daňového subjektu u správce daně (žalovaný odkázal na žádost žalobkyně o použití přeplatku ze dne 30. 6. 2023). K námitkám týkajícím se informací uvedených v DIS+ žalovaný uvedl, že se k nim vyjádřil v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem v předposledním odstavci a že tyto informace jsou rovněž veřejně přístupné na intranetu Finanční správy ČR. Žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí nezpochybňuje váhu zobrazovaných informací v DIS+, nicméně pouze upozorňuje, že se nemusí jednat o informace úplné či zcela aktuální.
17. Žalobkyně podala na vyjádření k žalobě repliku ze dne 20. 9. 2024, ve které setrvala na všech svých žalobních námitkách. Ve vztahu k prvé žalobní námitce žalobkyně trvala na své dosavadní argumentaci, že závěr žalovaného stran chybějící, byť jen částečné, úhrady předmětné daňové povinnosti je zcela nesprávný a v zásadním rozporu se skutkovým stavem vyplývajícím ze spisu. Trvala na tom, že částečnou úhradu daňové povinnosti provedla a následný nesprávný postup žalovaného na tom ničeho nezměnil. Podle žalobkyně žalovaný potvrzuje, že jí tvrzený skutkový stav, tedy že na podzim roku 2020 provedla v souvislosti s Rozhodnutím o posečkání částečnou úhradu pravomocně stanovené daňové povinnosti, a to prostřednictvím tří splátek, jež byly postupně připsány na její osobní daňový účet daně z příjmů právnických osob. K žalovaným namítaně

skutečnosti, že žalobkyně nepodala proti vyrozumění o převedení přeplatku ze dne 26. 5. 2021 opravný prostředek, zdůraznila, že uplatnění opravných prostředků je jejím právem nikoli povinností, a proto nepodání opravného prostředku nelze bez dalšího považovat za souhlas s daným postupem. Žalobkyně nadále trvala i na své druhé žalobní námitce, podle které se žalovaný dopustil nesprávného právního posouzení důsledků přiznaného odkladného účinku správní žalobě. Podle žalobkyně se žalovaný s její „*rozsáhlou argumentací*“ nevypořádal. Je nadále přesvědčena, že odkladný účinek přiznaný správní žalobě má za následek odložení vykonatelnosti daného rozhodnutí, nikoli jeho dočasný zánik, jak podle ní tvrdí žalovaný. Žalobkyně označuje tuto druhou námitku za stěžejní a klíčovou pro posouzení i ostatních námitek. Rovněž uvedla, že důsledkem přiznání odkladného účinku není zákaz úhrady daňových povinností, a proto to, že žalobkyně po přiznání odkladného účinku částečně dobrovolně plnila, jí nelze klást jakkoli k tíži. Žalobkyně nadále trvala i na své třetí žalobní námitce, tedy že závěr žalovaného ohledně jejího nároku na úrok z nesprávně stanovené daně je nesprávný. Žalobkyně opakovala, že odmítá, že by absence uplatnění opravných prostředků proti Vyrozumění o převedení přeplatku mohla jakkoli legitimizovat protiprávní postup žalovaného při převodu všech tří splátek na jiný osobní daňový účet. A konečně žalobkyně setrvala i na své námitce, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, přičemž v podrobnostech odkázala na svou žalobu.

IV.

Průběh řízení a ústní jednání

18. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 21. 5. 2024, přičemž žaloba byla soudu doručena v pondělí 22. 7. 2024 (tj. nejbližší následující pracovní den po neděli 21. 7. 2024, na kterou připadl poslední den zákonné lhůty). Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž tvrdila, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (podle § 159 odst. 4 daňového řádu proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
19. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (v podání ze dne 31. 7. 2024), soud konal dne 5. 11. 2025 ústní jednání.
20. Žalobkyně i žalovaný při jednání setrvali na své dosavadní argumentaci a svých procesních návrzích. Žalobkyně ve své ústním přednesu akcentovala, že na podzim roku 2020 provedla tři splátky dle přiznaného splátkového kalendáře a že tyto splátky byly připsány na osobní daňový účet pro daň z příjmů právnických osob (tato informace se zobrazuje v DIS+) a dále že přiznaný odkladný účinek správní žalobě pouze odložil vykonatelnost, nikoli existenci doměřené daně, tudíž jí provedené platby nebylo možné evidovat jako bezdůvodný přeplatek. Žalobkyně rovněž argumentovala, že efekt přiznaného účinku je ten, že daňovou povinnost nelze vymáhat, ovšem pokud je „dobrovolně“ splněna, pak musí být použita na danou daňovou povinnost. Pokud jde o nárokovaný úrok, žalobkyně jej blíže nespecifikovala, její přednes byl veden pouze v obecné rovině. Žalobkyně uzavřela, že se v daném případě jedná o otázku důvěry v právní stát. Žalovaný ve svém přednesu reagoval tím, že nezpochybňuje žalobkyní uváděné úhrady tří plateb, ovšem

podstatné je podle něj to, že k těmto úhradám došlo v době, kdy již soud přiznal odkladný účinek správní žalobě směřující proti danému rozhodnutí o stanovení předmětné daně, tudíž s platbami naložil jako s přeplatky a provedené platby převedl na existující a platný nedoplatek žalobkyně na dani z přidané hodnoty. Rovněž žalovaný poukázal na to, že sama žalobkyně v roce 2024 uhradila doměřenou daň z příjmů právnických osob za roky 2014 a 2015.

21. Soud při jednání konstatoval, že všechny listiny, které považuje za relevantní pro posouzení žalobních námitek, včetně napadeného rozhodnutí a Vyrozumění o úroku (ze dne 21. 12. 2023), jsou obsaženy ve správním spisu, tudíž je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu není nutné provádět k důkazu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud rovněž účastníky informoval, že v jejich písemných podáních nejsou explicitně uvedeny žádné důkazní návrhy, pouze žalobkyně ve své žalobě učinila několik internetových odkazů. K dotazu soudu žalobkyně upřesnila, že se nejedná o důkazní návrhy, které by požadovala provést. Soud proto žádné dokazování neprováděl.

V.

Posouzení věci soudem

22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Soud žádné takové vady neshledal.
23. Poté, co soud v projednávané věci v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
24. Úvodem svého posouzení soud předesílá, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemají soudy povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vypořádávat, neboť úkolem soudu je vypořádat podstatu žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2024, č. j. 4 Afs 69/2022-41, v němž kasační soud v bodu 22 připomněl právní názor rozšířeného senátu téhož soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, dle kterého: „*správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. [...] K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci*

žalobcova advokáta“.

25. Soud konstatuje, že základní skutkový stav byl mezi účastníky řízení nesporný. Pro účely posouzení žalobních námitek je postačující shrnutí skutkového stavu, které žalovaný provedl v úvodu napadeného rozhodnutí a které soud již zrekapituloval výše v čl. I. tohoto rozsudku.
26. V dané souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobkyně ve své žádosti ze dne 8. 9. 2023 žádala o přiznání úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu, aniž by specifikovala, za jaké období úrok požaduje, případně požadovaný úrok vyčíslila. Žalovaný poté ve Vyrozmění o úroku posoudil žalobkyni uplatňovaný nárok na úrok z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Rovněž v námitce proti Vyrozmění o úroku žalobkyně argumentovala tvrzeným nárokem na úrok z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu. A konečně i v žalobě žalobkyně argumentovala pouze tvrzeným nárokem na úrok z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu. V souladu s dispoziční zásadou se proto soud zabýval posouzením žalobkyni tvrzeného nároku na přiznání úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu, který s účinností od 1. 1. 2021 nahradil dosavadní institut úroku z neoprávněného jednání správce daně (dle novelizace § 254 daňového řádu provedené zákonem č. 283/2020 Sb.). Přitom platí, že na úroky za období od 1. 1. 2021 je třeba použít daňový řád ve znění od 1. 1. 2021 (srov. přechodná ustanovení v čl. II bod 11 zákona č. 283/2020 Sb. a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Afs 173/2022-27, bod 17, a ze dne 30. 7. 2025, č. j. 7 Afs 206/2024-22, bod 20).
27. V projednávané věci tak bylo podstatou sporu posouzení právní otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobkyni nepřiznal jí nárokový úrok z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu (ve znění účinném od 1. 1. 2021), který žalobkyně nárokovala ze tří plateb v celkové výši 5 500 000 Kč, které provedla na podzim roku 2020.
28. Zjednodušeně řečeno, okolnosti posuzovaného případu jsou následující. Žalobkyni byla nejprve pravomocně doměřena daň z příjmů právnických osob za předmětná zdaňovací období v celkové výši cca 25 mil. Kč (Rozhodnutím OFŘ I ze dne 10. 7. 2020), proti čemuž se žalobkyně bránila podáním správní žaloby spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku (21. 7. 2020) a současně požádala správce daně o posečkání úhrady doměřené daně (21. 7. 2020). Správce daně povolil rozložení úhrady doměřené daně na splátky (Rozhodnutím o posečkání ze dne 17. 8. 2020) a poté soud podané žalobě přiznal odkladný účinek (usnesením ze dne 18. 8. 2020). Až poté žalobkyně postupně provedla tři platby v celkové výši 5,5 mil. Kč (uhrazené ve dnech 15. 9. 2020, 15. 10. 2020 a 16. 11. 2020). Správce daně zmíněné tři platby, které zaevidoval na osobním daňovém účtu žalobkyně pro daň z příjmů právnických osob, převedl jako (nevratitelný) přeplatek podle § 154 odst. 2 daňového řádu na úhradu nedoplatku na osobním daňovém účtu žalobkyně na dani z přidané hodnoty (Vyrozmění o použití přeplatku ze dne 26. 5. 2021). Poté OFŘ v rámci nařízeného přezkumného řízení (Rozhodnutím OFŘ II ze dne 1. 9. 2023) snížilo dodatečně stanovenou daň (dle Rozhodnutí OFŘ I) na celkovou částku cca 4,5 mil. Kč. Následně žalobkyně požádala o úrok z nesprávně stanovené daně, ovšem žalovaný žádosti nevyhověl, neboť nebyla splněna podmínka spočívající v úhradě nesprávně stanovené daně. Podle žalovaného žalobkyni zmíněné platby v celkové výši 5,5 mil. Kč sice byly původně zaevidovány na jejím osobním daňovém účtu pro daň z příjmů právnických osob,

ale v důsledku přiznaného odkladného účinku správní žalobě (směřující proti předmětnému doměření daně) nemohly být použity na úhradu doměřené daně z příjmů právnických osob, a proto s nimi bylo naloženo jako s přeplatkem a podle § 154 odst. 2 daňového řádu byly převedeny na úhradu splatného nedoplatku žalobkyně na dani z přidané hodnoty.

29. Žalobkyně ve své žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí vymezila čtyři žalobní body, které lze shrnout do dvou okruhů, a to (i) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a (ii) nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení otázky splnění podmínky pro vznik úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu spočívající v úhradě takové daně.
30. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelná rozhodnutí.
31. V rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č. j. 4 Afs 375/2019-21 (body 10 a 11), Nejvyšší správní soud připomněl, že k vadě nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá ustálená judikatura správních soudů, podle které „*nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze definovat jako rozhodnutí, jež nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS)*“ a dále „*zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je současně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, je tak namístě zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela, tedy i implicitně, reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018 - 36, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64)*.“ V bodu 12 právě citovaného rozsudku kasační soud rovněž uvedl, že *není povinností správních orgánů výslovně reagovat na každý argument vznesený účastníkem řízení, dostačující je vypořádání základních námitek, přičemž toto mohou správní orgány provést i tak, že proti argumentaci účastníka postaví vlastní přesvědčivý argumentační systém, který poskytne dostatečnou oporu pro výrok jejich rozhodnutí*.
32. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné. Žalovaný v úvodu konstatoval podstatu uplatněných námitek, poté provedl shrnutí skutkového stavu, včetně vyčíslení rozdílu mezi doměřenou a sníženou daní. Poté žalovaný vyložil relevantní ustanovení § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu a aplikoval jej na skutkový stav daného případu, přičemž se i vypořádal s podstatou žalobkyní uplatněných námitek vůči Vyrozumění o úroku. Je tudíž zřejmé, že s žalobkyní nelze souhlasit, že by žalovaný neuvedl, podle jakých zákonných ustanovení postupoval. Žalobkyně pomíjí, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo posouzení žádosti o úrok z nesprávně stanovené daně, nikoli použití přeplatku na nedoplatek na jiné dani; to bylo předmětem Vyrozumění o použití přeplatku ze dne 26. 5. 2021, proti kterému se žalobkyně mohla rovněž bránit opravnými prostředky, což však neučinila. Nepřezkoumatelnost nezakládá ani ta část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které se žalovaný vyjádřil k charakteru informací v DIS+, přičemž soud nespátňuje na vyjádření žalovaného, že data zobrazená v DIS+ mají informativní charakter, degradaci tohoto institutu.
33. Ostatně o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nejlépe svědčí to, že žalobkyně s odůvodněním napadeného rozhodnutí ve své žalobě podrobně polemizuje. Soud proto námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepřisvědčil.

34. Soud tak mohl přistoupit k posouzení zbývajících žalobních námitek, které se týkaly otázky správné aplikace § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu na výše popsané skutkové okolnosti posuzovaného případu.
35. Podle § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu *základem pro výpočet úroku z nesprávně stanovené daně je část uhrazené daně, o kterou byla snížena daň stanovená nad rámec tvorby daňového subjektu nebo z moci úřední.*
36. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. *přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.*
37. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyni původně pravomocně doměřená daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2014 a 2015 byla podstatným způsobem snížena Rozhodnutím OFŘ II vydaným v rámci přezkumného řízení (které bylo vedeno souběžně se soudním řízením u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 Af 20/2020). Dále nebylo sporu o tom, že žalobkyně v souvislosti s povolením splátek původně doměřené daně z příjmů právnických osob provedla tři platby, přičemž všechny tyto platby žalobkyně provedla až poté, co zdejší soud v řízení sp. zn. 57 Af 20/2020 přiznal odkladný účinek podané správní žalobě směřující proti předmětnému doměření daně (na základě Rozhodnutí OFŘ I). A konečně nebylo sporu ani o tom, že žalovaný zmíněné tři platby převedl na úhradu existujícího a splatného nedoplatku na osobním daňovém účtu žalobkyně na dani z přidané hodnoty, o čemž žalobkyni vyrozuměl (Vyrozumění o použití přeplatku ze dne 26. 5. 2021) a ta se proti tomu nebránila, ač tak učinit mohla námitkou podle § 159 daňového řádu (o čemž byla žalovaným v předmětném vyrozumění poučena).
38. Jádrem sporu tak je, zda lze předmětné tři platby žalobkyně považovat za *část uhrazené daně, o kterou byla snížena pravomocně doměřená daň* ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu neboli zda tyto platby provedené žalobkyní lze považovat za základ pro výpočet úroku z nesprávně stanovené daně. Účastníci řízení se rozcházejí v názoru na otázku, zda odkladný účinek přiznaný správní žalobě brojící proti doměřené dani skutečně bránil žalovanému v tom, aby předmětné platby ponechal na osobním daňovém účtu žalobkyně vedeném pro daň z příjmů právnických osob na (pozdější) úhradu části této daně doměřené správcem daně. Od této otázky se pak odvíjí i navazující otázka, zda žalovaný byl oprávněn s předmětnými platbami naložit jako s přeplatkem a převést je na existující nedoplatek na jiné daňové povinnosti žalobkyně.
39. Otázkou účinků rozhodnutí o přiznání odkladného účinku správní žalobě na povinnost k úhradě doměřené daně (resp. cla) se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval. Lze připomenout závěry z rozsudku ze dne 17. 10. 2024, č. j. 9 Afs 157/2024-25, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*odkladný účinek umožňuje v průběhu řízení zasáhnout do právních poměrů vytvořených správními orgány a na časově omezený úsek tyto poměry změnit tím, že po dobu trvání soudního řízení pozastaví účinky napadeného rozhodnutí*“ (bod 16) a dále že „*[u]snesením o přiznání odkladného účinku žalobě se tudíž pozastavují účinky napadeného rozhodnutí, a to až do doby pravomocného rozhodnutí krajského soudu; po dobu řízení o žalobě napadené rozhodnutí nevyvolává žádné účinky, nelze vynucovat povinnosti jím uložené apod.*“ (bod 17). Tamtéž Nejvyšší správní soud citoval ze svého dřívějšího rozsudku ze dne 23. 1. 2020, č. j. 10 Afs 290/2017-67, následující: „*Pokud správní orgán uložil povinnost k plnění, typicky se bude jednat o zaplacení doměřené daně/clo jako v nyní projednávané věci, a žalobě proti tomuto správnímu rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek, pozastavují se účinky správního rozhodnutí zpětně ke dni právní moci*“

rozhodnutí správního orgánu. Tzn., že lhůta k plnění začne znovu od počátku běžet od právní moci meritorního rozhodnutí v řízení o žalobě. Jiný výklad [např. že odkladný účinek působí až od právní moci (resp. vykonatelnosti) rozhodnutí o přiznání odkladného účinku] by byl s ohledem na povahu věci a účinky žalobou napadených správních rozhodnutí (rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům) zjevně absurdní a byl by popřen samotný smysl přiznání odkladného účinku žalobě.“ Nejvyšší správní soud rovněž v citovaném rozsudku připomněl komentářovou literaturu k § 73 s. ř. s. (konkrétně komentář KÜHN, Z. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019), dle které: „...v případech, že se právní účinky správního rozhodnutí doposud nijak neprojeví (adresát správního rozhodnutí dosud nezapočal s využíváním přiznaného práva nebo s plněním uložené povinnosti), má přiznání odkladného účinku žalobě ten následek, že po dobu trvání odkladného účinku není možné toto rozhodnutí realizovat. Pokud se právní účinky správního rozhodnutí již projeví, vytvoří usnesení o přiznání odkladného účinku fikci, jako by právní účinky ještě nenastaly (viz též bod 7 výše). Tato fikce nicméně směřuje z hlediska časového do budoucna, nepůsobí zpětně (tj. neovlivňuje, co již podle vykonatelného správního rozhodnutí v mezidobí nastalo, nijak tento stav ve vztahu k uplynulému období zpětně nemění).“ (bod 20 cit. rozsudku) [všechna podtržení v citacích uvedených v tomto rozsudku byla doplněna soudem].

40. Je tudíž zřejmé, že pojetí účinků rozhodnutí o přiznání odkladného účinku správní žalobě, které žalobkyně chápe jako odložení vykonatelnosti rozhodnutí o doměření daně, není správné, neboť je příliš úzké. Přiznání odkladného účinku správní žalobě znamená, že žalobou napadenému rozhodnutí jsou pozastaveny všechny jeho účinky (nikoli pouze jeho vykonatelnost) neboli je vytvořena fikce, jako by právní účinky napadeného rozhodnutí ještě nenastaly. Soud proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by žalovaný nesprávně zaměnil účinek odkladného účinku přiznaného správní žalobě v podobě odložení vykonatelnosti Rozhodnutí OFŘ I za účinek v podobě jakéhosi „dočasného zániku Daňové povinnosti“; nic takového žalovaný neučinil. Žalobkyní činěné citace z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 35/2015-84 a Krajského soudu v Plzni č. j. 57 Af 7/2020-36 nejsou z hlediska podstaty nynějšího sporu přiléhavé, neboť o tom, že i po přiznání odkladného účinku správní žalobě napadené správní rozhodnutí stále existuje, není pochyb. Žalobkyní odkazované vyjádření GFŘ v rámci výzkumné zprávy veřejného ochránce práv pak není pro soud relevantní při existenci jednoznačné judikatury vyjadřující se k účinkům přiznání odkladného účinku správní žalobě.
41. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný postupoval správně, pokud předmětné tři platby, které žalobkyně provedla až poté, co soud přiznal odkladný účinek podané správní žalobě (brojící proti doměření daně, na jejíž úhradu byly předmětné platby provedeny), nepoužil na úhradu doměřené daňové povinnosti, neboť ta v daný okamžik nebyla nedoplatkem ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu. Za daných okolností posuzovaného případu proto žalovaný správce daně nemohl použít předmětné platby na úhradu doměřené daňové povinnosti na dani z příjmů právnických osob ve smyslu § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jak argumentovala žalobkyně.
42. Soud v dané souvislosti rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7 Afs 354/2019-25, v němž se kasační soud zabýval otázkou, zda tehdejšímu žalobci náležel úrok z neoprávněného jednání správce daně z částek, které uhradil na konkrétní osobní daňový účet v době, kdy byl jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci doměření daně, na jejíž úhradu byly tyto částky určeny, přiznan odkladný účinek. A dospěl k závěru, že nikoli. Nejvyšší správní soud přitom zdůraznil, že *doktrína*

i judikatura rozlišují vykonatelnost rozhodnutí a jiné jeho právní účinky, přičemž odkladný účinek přiznaný správním soudem nedopadá pouze na výkon rozhodnutí, ale pozastavuje účinky napadeného rozhodnutí, tedy všechny možné účinky rozhodnutí, které přichází do úvahy, a to až do skončení řízení před soudem (resp. do zrušení odkladného účinku). To znamená, že odkladný účinek žaloby se vztahuje nejen na exekuční proveditelnost rozhodnutí, ale i na veškeré jeho další právní následky, a proto jej nelze ztotožňovat s prostým odložením výkonu rozhodnutí (bod 15 odkazovaného rozsudku). Proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil krajskému soudu, že žalobce čelil i po přiznání odkladného účinku žalobě povinnosti uhradit pravomocně stanovenou daň, přičemž konstatoval následující. Po dobu přiznání odkladného účinku totiž pravomocné dodatečné platební výměry žádné účinky nevyvolávaly. V důsledku přiznání odkladného účinku tak nebyla pouze odložena vykonatelnost těchto rozhodnutí, ale byly odloženy i ostatní jeho účinky, tj. i ten, že žalobce nebyl povinen po dobu soudního řízení pravomocně stanovenou (doměřenou) daň hradit. Právě tyto dva následky jsou podstatou přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí o stanovení daně. (bod 16 odkazovaného rozsudku). Naopak, Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli (správci daně), že „žalobce neměl po dobu trvání odkladného účinku povinnost provádět úhrady na daňový nedoplatek, který byl předmětem řízení o žalobě před krajským soudem. Platby provedené na tento daňový nedoplatek tedy učinil nad rámec svých tehdejších zákonných povinností. Nejvyšší správní soud si uvědomuje, že přívlastek „dobrovolný“ zcela jistě nevystihuje motivaci žalobce k provedení těchto plateb. Jakkoliv však žalobce mohl subjektivně pocítovat nutnost úhrady doměřené daně (minimálně s ohledem na možné budoucí ekonomické následky prodlení s její úhradou v případě neúspěchu žaloby), z hlediska objektivního práva žádné povinnosti uhradit daňový nedoplatek po dobu trvání odkladného účinku žalobě bezprostředně nečelil, byť na formální právní moci dodatečných platebních výměrů se nic nezměnilo. Jím uhrazené částky tak představují přeplatek, s nímž bylo možno nakládat způsoby upravenými v §§ 154 a 155 daňového řádu.“ (bod 17 odkazovaného rozsudku).

43. K právě uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu je třeba doplnit, že byť byly učiněny ve vztahu k institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně (dle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2020), jsou plně přenositelné i pro nyní řešený případ úroku z nesprávně stanovené daně ve smyslu § 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu (ve znění účinném od 1. 1. 2021), neboť se týkaly podmínky úhrady daně, která je pro oba instituty (resp. pro obě zmíněné právní úpravy) stejná.
44. Soud konstatuje, že v nyní projednávané věci žalovaný postupoval správně, pokud s předmětnými platbami, které žalobkyně realizovala až po přiznání odkladného účinku jí podané žalobě, naložil jako s přeplatkem, tj. ve smyslu § 154 odst. 2 daňového řádu dané platby převedl na úhradu nedoplateků žalobkyně na jiném osobním daňovém účtu (konkrétně na nedoplatky na dani z přidané hodnoty). Soud proto nemohl přisvědčit žalobkyni, že žalovaný v daném případě postupoval svévolně a bez zákonného odůvodnění. Navíc, soud pro úplnost uvádí, že žalobkyně v případě nesouhlasu s použitím předmětných plateb na její nedoplatky na dani z přidané hodnoty měla možnost se proti Vyrozhodnění o použití přeplatku bránit podáním opravného prostředku, což neučinila (ač byla o možnosti podat námitky proti postupu správce daně poučena), tudíž tato její procesní pasivita jde k její tíži a soud se otázkou použití přeplatku nyní nebude blíže zabývat pro její bezpředmětnost.
45. Na závěru o správnosti postupu žalovaného při nakládání s předmětnými platbami žalobkyně, které byly provedeny až po přiznání odkladného účinku správní žalobě, kterou

žalobkyně brojila proti doměření daně z příjmů právnických osob, nic nemění ani argumentace žalobkyně poukazující na povinnost správce daně vést evidenci daní dle § 149 odst. 1 a 2 daňového řádu na osobních daňových účtech, resp. argumentace o závaznosti informací o pohybech na osobním daňovém účtu žalobkyně vedeném pro daň z příjmů právnických osob plynoucích z daňové informační schránky (DIS+). Soud souhlasí s názorem žalovaného, že informace týkající se evidence na osobním daňovém účtu získané prostřednictvím systému DIS+ jsou primárně informativního charakteru a nejsou určující z hlediska práv a povinností daňových subjektů. Ostatně i Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k charakteru osobního daňového účtu, přičemž konstatoval, že „*evidenci informací na osobním daňovém účtu nevznikají, nezanikají, nemění se, ani se daňovému subjektu závazně neurčují žádná práva či povinnosti. Práva a povinnosti závazně stanovují rozhodnutí orgánů daňové správy a údaje na osobním daňovém účtu jsou pouze jejich odrazem*“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. 3 Afs 220/2021-29, bod 13, nebo ze dne 30. 7. 2024, č. j. 6 Afs 18/2024-39, bod 16). Z uvedeného vyplývá, že ani případné dočasné zobrazení předmětných plateb na osobním daňovém účtu žalobkyně jako přeplatku na dani z příjmů právnických osob nemůže konstituovat práva či povinnosti žalobkyně, neboť ta byla v rozhodném období stanovena systací účinků pravomocného rozhodnutí o stanovení (doměření) daně na základě přiznání odkladného účinku správní žalobě směřující proti Rozhodnutí OFŘ I.

46. Lze tak uzavřít, že ani druhý okruh žalobních námitek brojících proti postupu žalovaného nebyl žalobkyní uplatněn důvodně.

VI.

Rozhodnutí soudu

47. Ze všech shora popsanych důvodů soud posoudil žalobní námítky směřující proti napadenému rozhodnutí jako nedůvodné, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

48. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V projednávané věci by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, neboť měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. listopadu 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.

předsedkyně senátu